

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/237/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216209209
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7216209209.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobkyne T. M., nar. XX.XX.XXXX, P., U. XX, proti žalovaným 1) H. H., nar. XX.XX.XXXX, P. - H., G. XXXX/XX a 2) S. C., nar. XX.XX.XXXX, P. - H., G. XXXX/XX, o zaplatenie 16.596,95 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu 10C/220/2016-227 z 11.06.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

M e n í uznesenie tak, že žalovaným proti žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 50%.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) uznesením v t. č. žalovanej T. C., nar. XX.XX.XXXX, nap. bytom P., G. XX (právnej predchodkyňi žalovaných) proti žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o trovách konania vo veci samej, v ktorej predmetom konania bola žaloba o zaplatenie 16.596,95 eur s prísl. titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

3. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom 10C/220/2016 - 163 z 31.10.2017 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu 9Co/107/2018 - 190 zo 06.03.2019 žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola zamietnutá v celom rozsahu. Z dôvodu zrušenia výroku o trovách konania opätovne rozhodol o trovách tohto konania. Vychádzal zo zistenia (z tlačív pre dokladovanie pomerov predložených stranami), že žalobkyňa ako aj žalovaná sú poberateľkami dôchodku, nevlastnia nehnuteľnosti, v ktorých žijú, žalobkyňa je rozvedená, žalovaná je vdovou, žalovaná je samostatne zárobkovo činná osoba, hlavným predmetom jej zárobkovej činnosti je vedenie pohostinstva. Zo spisu bolo súdu známe, že žalobkyňa pracuje v Rakúsku ako opatrovatelka (napr. č. I. 32). Žalobkyňa má štyri nezaopatrené deti, žalovaná dve, pričom sa stará o postihnutú dcéru.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 262 ods. 1, 2, § 234 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 C.s.p., vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, priznal úspešnej žalovanej (právnej predchodkyňi žalovaných - poznámka odvolacieho súdu) nárok na všetky trovy účelne vynaložené na bránenie jej práva. V danom prípade neaplikoval § 257 C.s.p., dôvodiac, že v prípade tohto konania išlo o skutkovo i právne štandardnú vec, ktorá vyústila do meritórneho rozhodnutia. K výsledku sporu, pri odôvodnení neaplikovania § 257 C.s.p., zopakoval konštatovanie z odôvodnenia rozsudku, že právny záver súdu vychádzal výlučne z (nesporných) tvrdení, ktoré žalobkyňa v priebehu konania uviedla. Jej procesný neúspech je dôsledkom jej nedostatočnej bdlosti, t. j. riešenia stavu veci až po vyše štyroch rokoch, odkedy sa dozvedela o scudzení stánku zo strany žalovanej. Mal za to, že žalobkyňa síce svoje pomery dokladovala, avšak podľa záveru súdu neuviedla žiadne okolností, pre ktoré by sa javilo ako neprimerane tvrdé a nespravodlivé priznať trovy úspešnej žalovanej. K pomerom strán sporu uviedol, že tieto sú

spoluurčujúcim nie jediným faktorom pri posúdení, či v konkrétnom prípade nie je uloženie povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane neprimerane prísne. Samotnú majetkovú nepriazeň nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa. Zdôraznil, že po zistení pomerov strán sporu dospel k záveru o obdobných majetkových a sociálnych pomeroch žalobkyne a žalovanej, preto podľa jeho záveru, nie je možné domnievať sa, že nepriznaním trov žalovanej, by jej vznikla menšia ujma ako žalobkyni ich prisúdením úspešnej strane.

5. Uznesenie napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa. Navrhla rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie považovala za nesprávne z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) C.s.p. Namietala, že uznesenie, ktoré jej bolo doručené, nespĺňa náležitosti na takýto druh meritórneho rozhodnutia, pretože v ňom absentuje podpis osoby, ktorá zodpovedá za jeho správnosť. Poukazovala na všetky skutočnosti, v ktorých videla nesprávnosť vynesenia rozsudku vo veci samej, poukazujúc aj na to, že namietala zaujatosť rozhodujúcej sudkyne. Bolo pre ňu nepochopiteľné, že žalovaná v spore uspela aj napriek tomu, že svojím nečestným konaním ju dostala do zlej životnej a sociálnej situácie, do špirály zadlženosti, z ktorej sa nevie dostať. Zdôrazňovala, že nemá vlastný byt, huteľné veci väčšej hodnoty nevlastní, neustále býva v podnájdoch, má na krku niekoľko exekúcií, navyše dlhuje synovi a dcére, ktorí jej požičali finančné prostriedky vo výške 16.596,95 eur na stánok, ktorý jej bol zo strany žalovanej sľúbený a tieto finančné prostriedky nevie kedy, či im ich vôbec vráti. Namietala nepravdivosť konštatovania o tom, že žalovaná nevlastní majetok, poukazujúc na to, že po podaní trestného oznámenia na ňu, ako aj počas súdneho konania žalovaná urobila všetko pre to, aby stihla všetok svoj majetok previesť na svojich blízkych príbuzných a to z jediného dôvodu, aby sa súdu ukázala v nepriaznivom svetle a bezmajetná. Aj keď na papieri nevlastní nič, aj napriek tomu je všetko jej. Bola toho názoru, že je bežnou praxou medzi podnikateľmi, že na katastri je uvedené meno iného vlastníka než toho, kto vlastní majetok. Zdôrazňovala, že dostala sa do zlej sociálnej situácie a pokiaľ chcela prežiť a vychovať svoje deti, nemala iné východisko než sa zamestnať v Rakúsku ako opatrovateľka, čo neopiera. V tejto súvislosti poukazovala na to, že v Rakúsku nepracovala nikdy nastálo, ale len na určitú dobu, o čom svedčí ako dôkaz mandátna zmluva uzavretá medzi ňou a sprostredkovateľom spísanou 19.06.2018 s platnosťou od 22.07.2018 do 22.07.2019. Jedinou, ale aj skreslenou pravdou v odôvodnení uznesenia podľa nej je, že je samostatne zárobkovo činná osoba.

6. Odpis odvolania bol žalovanej (právnej predchodkyni žalovaných) doručený 15.07.2019. Vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne podané nebolo.

7. Počas odvolacieho konania odvolací súd uznesením 9Co/237/2019 rozhodol 28.4.2020, že pokračuje v konaní s právnymi nástupcami neb. žalovanej T. C., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX, a to H. H., rod. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. - H., G. XXXX/XX a S. C., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. - H., G. XXXX/XX, vychádzajúc z § 63 ods. 1, 2 C.s.p a z tej skutočnosti, že súdu bolo oznámené, že žalovaná T. C., rod. H., nar. XX.XX.XXXX nap. bytom P. - H., G. XXXX/XX dňa XX.XX.XXXX zomrela, že dedičské konanie po neb. T. C. je vedené na Notárskom úrade JUDr. Márie Vasilovej pod sp.zn. 16D/462/2019, Dnot/165/2019. Podľa oznámenia Notárskeho úradu dedičmi zo zákona v prvej dedičskej skupine po neb. T. C. sú 1. H. H., rod. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. - H., G. XXXX/XX - dcéra poručiťky v zákonomnom podiele 1/2 a 2. S.Q. C., rod. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. - H., G. XXXX/XX - dcéra poručiťky v zákonomnom podiele 1/2. Vzhľadom na to, že po podaní odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, že žalovaná zomrela skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, v súlade s § 63 ods. 2 C.s.p. rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi poručiťky - pôvodne žalovanej neb. T. C..

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 C.s.p. a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je sčasti dôvodné. Zistil, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky ani na potvrdenie ani na zrušenie napadnutého uznesenia, preto ho podľa § 388 C.s.p. zmenil.

9. V prejednanom prípade súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p., konštatujúc, že neboli splnené podmienky podľa § 257 C.s.p. pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej žalovanej (právnej predchodkyni žalovaných).

10. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Vyššie cit. ust. predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C. s. p.).

12. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti.

13. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. V zmysle už ustálenej judikatúry nemožno § 257 považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

14. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody.

15. K aplikácii ust. § 257 dochádza aj z aspektov sociálnych a okolností hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a všima si aj okolností, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní.

16. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú buď v dôvodoch na strane sporu alebo v okolnostiach prejednávaneho sporu.

17. Dôvody hodné osobitného zreteľa teda spočívajú buď v dôvodoch týkajúcich sa strany sporu alebo v okolnostiach prejednávaneho sporu. Vždy je pritom potrebné zvážiť okolností konkrétneho prípadu tak na strane toho, v čí prospech má byť toto ustanovenie použité, ako aj na strane toho, komu inak prislúchajúci nárok nie je priznaný. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch, má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností, konkrétneho sporu. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadnuť v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, pričom treba zohľadniť aj pomery tej strany, ktorej by inak patrila náhrada trov konania. Aj keď to ust. § 257 C.s.p. výslovne neuvádza, vychádzajú z doterajšej dlhodobo jednotnej súdnej praxe významným z hľadiska aplikácie § 257 C.s.p. budú tiež okolností, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde postoj strán v priebehu konania a prípadne ďalšie okolnosti.

18. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania neaplikoval § 257 C.s.p. dôvodiac, že majetkové, sociálne pomery žalobkyne a žalovanej sú obdobné, vychádzajúc z obsahu tlačív pre dokladovanie pomerov predložených stranami sporu, ohľadne ktorých konštatoval, že žalobkyňa aj žalovaná sú poberateľkami dôchodku, nevlastnia nehnuteľnosti v ktorých žijú, žalobkyňa je rozvedená, žalovaná je vdovou, žalovaná je samostatne zárobkovo činná osoba, hlavným predmetom jej zárobkovej činnosti je vedenie pohostinstva a konštatoval, že zo spisu je známe, že žalobkyňa pracuje v Rakúsku ako opatrovateľka, žalobkyňa má 4 nezaopatrené deti, žalovaná 2, pričom sa stará o postihnutú dcéru. Zároveň konštatoval, že vo veci samej išlo o konanie skutkovo a právne štandardnú vec, záver rozhodnutia vo veci samej vychádzal výlučne z nesporných tvrdení žalobkyne a jej procesný neúspech je dôsledkom jej nedostatočnej bdelosti. Zo žalobkyňou dokladovaných pomerov podľa záveru súdu prvej inštancie nevyplývali žiadne okolností, pre ktoré by sa javilo ako neprimerane tvrdé až nespravodlivé priznať trovy úspešnej žalovanej. Napokon konštatoval, že samotná majetková nepriazeň, nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa.

19. Uvedené závery súdu prvej inštancie odvolací súd považuje sčasti za nesprávne, nevychádzajúce z dôkladného hodnotenia stranami sporu dokumentovanými sociálnymi a majetkovými pomermi.

20. Žalobkyňa v konaní požiadala o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, ktoré jej bolo priznané súdom prvej inštancie z dôvodov nepriaznivých majetkových a sociálnych pomerov uznesením zo dňa 13.09.2016. Súd vychádzal zo zistenia, že má vyživovaciu povinnosť voči synovi - študentovi Strednej odbornej školy technickej, vykonáva živnosť, prostredníctvom SIVA spoločnosti odvádza do Rakúskeho poisťného systému odvody kvartálne vo výške 557,69 eur, býva v prenajatom byte za úhradu ktorého platí mesačne 400,- eur, spláca úver vo výške 7.000,- eur s mesačnými splátkami 152,19 eur, za mobilné telefóny uhrádza 17,92 eur a synovi 36,60 eur, za odvoz do práce do Rakúska mesačne vypláca 52,- eur, výdavky spojené so stravovaním, ošatením a hygienickými potrebami vyčísliла sumou 380,- eur, nevlastní nehnuteľnosti a nie je vedená ako držiteľka motorového vozidla. Z ďalších dokladov vyplynulo, že v čase rozhodovania súdom prvej inštancie o trovách konania, žalobkyňa bývala v podnájme, za ktorý mesačne uhrádza sumu 320,- eur, je poberateľkou starobného dôchodku, nevlastní nehnuteľnosti, motorové vozidlo, má 4 deti, z toho už ani jedno nie je nezaopatrené. Zároveň vyhlásila, že je odkázaná na finančnú pomoc svojich detí. Žalovaná ohľadne svojich sociálnych a majetkových pomerov uviedla, že poberá dôchodok vo výške 395,- eur, býva v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je S. C., jej výdavky predstavujú 40,- eur mesačne na lieky, má dve deti, z toho žiadne nezaopatrené a stará sa o postihnutú dcéru.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že právna predchodkyňa žalovaných stánok, v súvislosti s predajom ktorého sa žalobkyňa vo vzťahu k právnej predchodkyňi žalovaných domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, právna predchodkyňa žalovaných druhýkrát odpredala tretej osobe. Z obsahu spisu ďalej vyplýva skutočnosť, že právna predchodkyňa žalovaných nepopierala nadobudnutie bezdôvodného obohatenia na úkor žalobkyne s tým, že táto výška je nižšia, než akej sa žalobkyňa domáha, pričom k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu vznesenej námietky premlčania.

22. Dôvodom, pre ktorý žalobkyňa namietala nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania boli tvrdené jej nepriaznivé majetkové a sociálne pomery, z dôvodu ktorých úhrada trov konania by mala pre ňu nepriaznivé následky.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, je zrejmé, že dôvod, pre ktorý žalobkyňa sa domáhala nepriznania náhrady trov konania úspešnej žalovanej (právnej predchodkyňi žalovaných), neboli dôvody spočívajúce v okolnostiach prejednávaneho sporu.

24. Vo vzťahu k žalobkyňou tvrdeným nepriaznivým sociálnym a majetkovým pomeroch, pre ktoré sa domáhala nepriznania náhrady trov konania úspešnej žalovanej, je potrebné urobiť záver, že súdom prvej inštancie uvádzané dôvody, pre ktoré neaplikoval ani sčasti ust. § 257 C.s.p., nie sú správne. Súdom prvej inštancie pri rozhodovaní pochybil, pokiaľ vychádzal z tlačív pre dokladovanie pomerov predložených stranami sporu, ale skutočnosti z nich vyplývajúce hodnotil iba všeobecným konštatovaním, bez toho, aby konkrétne vyhodnotil skutočnosti svedčiace o sociálnych, majetkových pomeroch každej zo strán sporu, vyplývajúcich jednak z uvedených dokladov a z obsahu spisu. Súdom prvej inštancie pri hodnotení opomenul skutočnosť, že žalovaná druhýkrát odpredala stánok tretej osobe, čím získala finančné prostriedky, okrem tých finančných prostriedkov, ktoré za predaj tohto stánku získala od žalobkyne, pričom nepopierala žalobkyňou tvrdenú skutočnosť, že sa obohatila na úkor žalobkyne, v konaní nebolo rozporované tvrdenie žalobkyne, že na kúpu tohto stánku si požičala peniaze od svojich detí. Za takýchto okolností je potrebné konštatovať, že majetkové pomery žalovanej oproti majetkovým pomeroch žalobkyne boli podstatne lepšie. I keď z obsahu spisu vyplýva, že tak žalobkyňa ako aj žalovaná neboli vlastníčkami nehnuteľností, z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že žalobkyňa býva v podnájme s povinnosťou uhrádzať mesačné nájomné 320,- eur, žalovaná býva v rodinnom dome, ktorého vlastníčkou je rodinný príslušník (dcéra - poznámka odvolacieho súdu), bez povinnosti uhrádzať náklady na bývanie. Je teda zrejmé, že aj v tejto oblasti nepriaznivá situácia je viac na strane žalobkyne. O obdobných pomeroch možno hovoriť iba v prípade rodinných vzťahov, keďže ani žalobkyňa ani žalovaná v čase rozhodovania súdom prvej inštancie nemali žiadnu vyživovaciu povinnosť. Nemožno prisvedčiť ani správnosti záverov súdu prvej inštancie, podľa ktorého samotná majetková nepriazeň nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 257 C.s.p., keďže ako to vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe, nepriaznivé osobné a majetkové pomery sú dôvodom pre

výnimočné nepriznanie náhrady trov konania úspešnej protistrane, za situácie, ak nepriznaním náhrady trov konania nebude majetková sféra protistrany výrazne negatívne dotknutá.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade so zásadami ustálenej súdnej praxe, lebo neprihliadol na zistené nepriaznivé majetkové a sociálne pomery žalobkyne, ktoré podľa záveru odvolacieho súdu sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania žalovanej a to v rozsahu 50%, prihliadajúc na to, že uvedeným postupom majetková sféra žalovanej, resp. jej právnych nástupcov nebude neprimerane negatívne dotknutá.

26. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnuté uznesenie tak, že žalovaným proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania iba v rozsahu 50%.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu náhrada trov konania nebola priznaná, keďže žalobkyňa a žalovaní mali v odvolacom konaní úspech len čiastočný.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).